

— Ага, ага, какво ти е? ти нашата ржка. — никога насъ ржката не ни е излъгвала; какво стана съ тебе?

— Не можихъ, измърмора другийтъ, — прѣвъ гхтъ ми потрепера ржката.

— Но господаря заповѣда, а ти заповѣдта не изпълни.

— Господаря каза да я нѣма тамъ. нея я нѣма и нѣма да я има.

— И мъртитѣ, казватъ, дохождатъ отъ онзи свѣтъ вампири — та мъчно ли е да се върне живийтъ?

— Истина е. но какво азъ можахъ да направя?

— Онова, което направи съ другитѣ — у тебе ржката не трепераше.

— То сж други, а това е тя; ако нѣкой би поискалъ да ѝ направи нѣкое зло, азъ бихъ я защищавалъ противъ пѣлийтъ свѣтъ, даже противъ тебе.

— И противъ господаря?

Другийтъ се замисли и вървеше потъналъ въ мисли; най-сетнѣ той измърмора съ половинъ гласъ, като на себе си:

— Не зная.

— Но защо ти не я остави за себе си?

— Тя не е за мене.

— Ами за кого?

— Богъ я е създалъ за дааларбея, горскиятъ господарь, а не за мене, неговийтъ слуга и неводникъ.

Бивола крачеше бодро и горло както рогатийтъ еланъ. Деликанлията бѣше за него дааларбейшия; на той-зи грубъ разбойникъ обрава на очагователната жена, която съ своята хубость и съ своитѣ прелести защищаваше отъ смъртта своята младость, истръгна отъ ржката оржието: разбойника стана милосърденъ и жалостливъ.

— Но ти ка во направи съ нея когато я изнесе? Азъ вървахъ подиръ тебе, но нѣмахъ смѣлостта да погледна, тѣй както ти нѣма смѣлостта да убиешъ.

— Какво направихъ—какво направихъ? господаря нѣма да я види въ къщата си и тукъ нея я нѣма—така Богу било угодно! прямата Негова воля!